

РЕШЕНИЕ

№ 5952

гр. София, 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 04.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7388** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ)

Образувано е по жалба на Е. П., гражданин на Република Турция, [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № 10914/04.07.2023 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ-МС), с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са въведени оплаквания, че оспореното решение е незаконосъобразно, поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Твърди се, че административният орган не е извършил преценка относно материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Жалбоподателят сочи, че е бил преследван и гонен от работата си в Турция, заради това, че е приел християнската вяра, като уточнява, че е приел в България християнската вяра за втори път, поради това че, когато за първи път го е направил в [населено място] не са му издали никакъв документ. Изтъква, че в Република България има постоянен адрес, работа и приятелка, с която живее на семейни начала. Моли съда оспореното решение да бъде отменено.

В открито съдебно заседание, оспорването се поддържа от представител по пълномощие адв. П. Д., който в хода по същество релевира и довод, че обжалваното решение е връчено на жалбоподателят без участието на преводач. Не претендира разноски.

Ответникът- председателят на ДАБ при МС не заявява становище по оспорването. Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба на Е. П., гражданин на Турция до ДАБ при МС за предоставяне на международна закрила, с вх. № РД 09-2158 от 01.07.2022 г. /л. 103/ На същия ден е съставен регистрационен лист/л. 99/, в който е отразено, че кандидатът е гражданин на Турция, [дата на раждане] в [населено място], православен християнин, с начално образование, по професия строител, разведен. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл.30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ /л. 87/. В хода на производството са представени фотокопие на кръщелно свидетелство /л. 60/, фотокопие на заплашително писмо и превод на фотокопие на споразумение за развод /л. 65/. Съставена е Евродак дактилоскопна карта /л. 98/. Е. П. е запознат с указанията относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България /л. 92 – 96/, както и с допълненията към тях /л. 86/.

Подписал е още декларация във вр. с чл. 29, ал. 1, т. 8 от ЗУБ, в която заявява, че владее български език и желае производството по реда на ЗУБ да бъде проведено на български език /л. 91/. П. е и Декларация за обработване на лични данни на чужденци, търсещи международна закрила /л. 89/, както и декларация, с която е дал съгласието си Държавна агенция за бежанците при МС, Република България да събира информация за него включително органи в страни, различни от страната по произход и др.

В представената по делото преписка се съдържа молба, вх. № КП-2675 от 24.06.2022г. /л.105/ по регистъра на ДАБ-МС от процесуалния представител на оспорващият чужденец адв. П. Д. , в която се твърди, че Е. П. след като е влязъл нелегално в Република България и се установил да живее при приятелката си, български гражданин на адрес в [населено място], е направил неуспешен опит да подаде до ДАБ-МС молба за международна закрила. Към молбата е приложена декларация с нотариално заверен подпис/л.108/ на И. Б. Н., която декларира, че Е. П. ѝ е приятел от 2 г., искат да се оженят, но не е имало възможност. Представена и декларация /л. 109/от Т. Г. Нестрова, майка на И. Б. Н., която декларира, че познава Е. П. и знае за връзката му с дъщеря ѝ, както и че иска той да живее в жилището, собственост на нея и на мъжа ѝ.

Изпратена е покана с рег. № УП21420/07.07.2022 г. /л. 76/ до Е. П. за провеждане на интервю по молба за международна закрила по реда на Закона за убежището на бежанците на 24.08.2022 г. от 09:00 часа. Жалбоподателят е уведомен срещу подпис.

По искане на административният орган, с писмо с рег. № М-15274 от 25.07.2022 г. /л. 74/ директорът на специализирана дирекция „М“ – ДАНС е уведолил, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България по подадената молба за международна закрила.

На проведеното интервю на 29.08.2022 г. /л. 61-64/ с участието на преводач, турският гражданин заявява, че от година и половина е приел християнство в църква „Св. А.“ в [населено място], православен християнин е като неговата годеница, която живее в България, поради смяната на вярата е изхвърлен от работа в Турция и има проблеми със своите роднини и съседи. Разказал също, че в посочената църква не са му издали

документ, от който да е видно, че приел християнството, поради което ще се покръсти пак. Негов съсед в Турция му скъсал верижката с кръста, която носел на врата си. Напуснал Турция на 6 или 7 юни 2022г., нелегално, нямал паспорт, дал 2000 евро на трафикант за да премине границата с България, родителите му, сестра му и братята му живеели в И. и той поддържал връзка с тях, говорил по телефона веднъж седмично. Разказал, че в момента има образувани 17 наказателни дела срещу него за финансова измама, които се водят в Турция. През 2015г. регистрирал фирма, която работила добре две години, след това взел съдружник, който го излъгал, фалшифицирал подписа му и пуснал на пазара фалшиви чекове без покритие за големи суми-1 700 000 турски лири. И затова държавата водела дела срещу него. Заплашван бил и от мафията ,тъй като единият от фалшивите чекове на стойност 800000 турски лири бил написан на човек ,който наел хора от криминалните среди да го преследват за да му върнат парите.Твърдял че представители на мафията дошли в дома му на 15.02.2022г. и го набили ,като го предупредили че ако не върне парите ще го убият.разказал че потърсил съдействие в полицията и там му се присмели,но все пак поискали номер на телефоните и адресите на хората ,които са го заплашвали за да предприемат конкретни действия.Тъй като не разполагал с такива данни ,полицията не предприела нищо за да го защити ,а му препоръчали ако пак дойдат нападателите в дома му да се обади на телефон 155 и да ги сигнализира. Заявил, че се страхува да не бъде убит, да не бъде осъден в Турция, както и че в България има жена, която обича и иска да живее с нея, да имат деца. На въпрос дали е задържан или арестуван в Турция, отговорил, че три пъти е бил арестуван във връзка с делата за фалшифициране на чекове, но в Турция „не те задържат за повече от 24 часа, адвокатата те освобождава.“

В хода на административното производство с Решение № 60/15.02.2023 г. /л. 42/ на и.д. директор на РПЦ – С., териториално поделение на държавна агенция за бежанците при МС е разрешено на Е. П. да се настани на избран адрес: [населено място],[жк], ет. 7, ап. 35. Приложен е и договор за наем от 07.11.2022 г. /л. 43/.

По преписката е приобщена справка вх. № ЦУ-809 от 12.06.2023 г. /л. 17 - 37/ от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно Република Турция– актуално положение в страната, съставена съгласно Методологията на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището за изготвянето на информация за страните на произход на база внимателно подбрани, публично достъпни външни източници, посочени в края на документа, както и Справка № ЦУ 859 от 21.06.2023 г. /л. 38- 41/ относно отношението на властите към турски гражданин, които са сменили религията от ислям към християнство. Данните от същите са анализирани в обстоятелствената част на оспорения акт.

Издадено е Становище с рег. № УП214201 от 31.10.2022 г. /л. 55/ до заместник -председателя на ДАБ при МС, с което главен експерт в отдел „ПМЗ- О. купел“, РПЦ - С. е направено предложение на чужденеца да му бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното Решение № 10914/04.07.2023 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ-МС) на Е. П., на основание чл.76,ал.1,т.2 във връзка с чл.8 и чл.75,ал.1т.4 във връзка с чл.9 от ЗУБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут В мотивите си административният орган е приел, че от доказателствата по преписката не се откриват основания, от които да се направи еднозначно заключение, че е налице преследване по някое от визираните в ЗУБ основания по чл. 8, ал. 1. Прието е, че заявените

религиозни убеждения не обосновават мотив за предоставяне на статут на бежанец, а същите са непоследователни и недостоверни, а отделно в държавата по произход на кандидата и в нейните основни закони, свободата на религиозно изразяване е широко застъпена и няма данни за преследване на верска основа. Органът е достигнал до извод за липса на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, като е посочено, че въз основа на събраните по делото доказателства е установено, че молителят не е бил принуден да напусне родината си, поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

В мотивите си административният орган е приел, че проблемите, заради които молителят е напуснал държавата си по произход са от лично и криминално естество, поради което не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Прието е, че спрямо Е. П. не е осъществено визираното в чл. 8, ал.1 от ЗУБ преследване, а молителят не е преследван поради своята раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Е. П. не е бил обект на действия на преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. Изложени са подробни мотиви и за липса на предпоставки за приложение на чл. 9, ал.1 от ЗУБ.

Решението е връчено на жалбоподателя лично, с участието на преводач от/на турски език, на 17.07.2023 г., а жалбата е подадена до Административен съд София - град, чрез заместник-председателя на ДАБ при МС на 28.07.2023 г.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в срока по чл. 84, ал.3 ЗУБ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е поставено в установената от закона писмена форма и е мотивирано.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ. Не се констатират съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неизясняване на относимите към бежанската история факти и обстоятелства. В рамките на административното производство е проведено интервю с молителя, с участието на преводач, на разбираем за него език. Взети са необходимите мерки то да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи по последователен начин, максимално изчерпателно всички свои основания за търсената закрила. За това свидетелства съдържанието на протокола за поведено интервю, в хода на които оспорващият е могъл да представи всички елементи, обосноваващи молбата му. Следователно и по своята структура като последователни фази, и като отделни извършени в хода ѝ действия, тази процедура за предоставяне на международна закрила е надлежно проведена. Не са допуснати нарушения по чл.35 и

чл.36 АПК – събрани са наличните по случая доказателства, изяснени са всички заявени от кандидата обстоятелства, взета е предвид актуалната обща информация за държавата на произхода и е преценена сигурността ѝ по отношение на турските граждани, които са сменили религията си от ислям към християнство.

Съдът намира за неоснователно и неподкрепено с доказателства твърдението на процесуалният представител на жалбоподателя, заявено в хода по същество, че решението е съобщено на оспорващия чужденец без участието на преводач. От отбелязването върху оспореното решение безспорно се установява, че то е връчено на чужденеца на 17.07.2023г. ,лично, като Е. П. е запознат с текста на решението на езика, който владее с участието на преводач от/на турски език Х. Б..

Оспореното решение е издадено и при липса на допуснати нарушения на материалния закон.

По силата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправното основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законсъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочените в закона.

Жалбоподателят твърди, че поради факта, че е приел християнската вяра е бил преследван и изгонен от работата си в [населено място] и оспорва извода на административния орган, че изложите от него проблеми, които е имал при смяна на религията си, са непоследователни и недостоверни. Съдът изцяло споделя изводите на административния орган, като счита, че същите не бяха оборени в хода на съдебното производство. От анализа на събираните по делото доказателства действително следва да се направи заключение, че турският гражданин е приел християнската вяра единствено и само, за да получи свидетелство за извършеното кръщение. Недостоверни и недоказани са изложените от него причини, че е напуснал държавата си по произход поради проблеми с религията си. Същият твърди, че се е покръстил още в Турция, за да може да се ожени за своята приятелка- български гражданин, която е православна християнка. Разказал е, че това се е случило , в църквата „Св. А.“ в [населено място], който е католически храм, но не получил документ за свето кръщение. По време на интервюто твърдял, че повторно ще се покръсти вече в България в православен храм, за което обстоятелство жалбоподателя представя с жалбата си до съда свидетелство за свето кръщение №97 от 01.09.2022г.,издадено от енорийска църква „Света Неделя“ [населено място]. Представеният документ за религиозната му принадлежност не доказва достоверността на бежанската му история. При проведеното в хода на административната процедура интервю Е. П. е разказал, че заради промяната на религията ,има проблеми със своите съседи и роднини, но същевременно е заявил, че поддържа близка връзка с родителите си, сестра си и братята си, с които се чува веднъж седмично. От друга страна не може да се кредитира като вярно твърдението на жалбоподателя, че е поради приемането на християнската вяра е бил преследван и изгонен от работа. Видно от Справка № ЦУ

859 от 21.06.2023 г. /л. 39/ на ДАБ при МС относно отношението на властите в Турция към турски граждани, които са сменили религията от ислям към християнство, се установява, че Конституцията на Република Турция определя страната като светска държава и предвижда свобода на религиозните вявания, изразяването и богослужението и забранява дискриминацията, основана на религиозна основа. От друга страна според трудовото законодателство работодателите от частния и публичния сектор не могат да дискриминират служителите въз основа на религия. Служителите могат да предприемат правни действия срещу работодател чрез трудовия съд. Ако служител докаже, че е извършено нарушение, той може да получи и обезщетение в размер до четиримесечна заплата, в допълнение към отмяната на решението на работодателя. От справката се установява още, че Наказателният кодекс на Р Турция забранява богохулството и предвижда наказание за провокация към омраза и враждебност, включително за изразяване на публично неуважение към религиозните убеждения. С оглед изложеното следва извод, че ако действително чужденецът е бил освободен от работа по религиозни мотиви, то е имал възможността да си потърси правата си по съдебен ред. Приетите по делото справки са изготвени от компетентно длъжностно лице, в кръга на службата му, по установените форма и ред и представляват официални свидетелстващи документи за посочените в тях обстоятелства и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се съберат.

На следващо място в проведеното интервю турският гражданин е заявил, че е възможно да бъде осъден за издаване на фалшиви фишове, тъй като бил измамен от свой съдружник, а не иска да бъде изпратен в затвора. Съдът намира, че именно страхът от наказателно преследване и осъждане ефективно в държавата му на произход за евентуално извършено криминално деяние, е причината да напусне Турция, а не е във връзка с проблеми на неговата религиозна принадлежност.

Така наведеното твърдение категорично не попада сред хипотезите на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ и не може да бъде основание за предоставяне на статут на бежанец.

Предвид изложено, съдът приема, че жалбоподателя не заявява твърдения, релевантни за приложението на чл.8 ЗУБ, с оглед на което намира, че представените факти и обстоятелства не представляват основание за предоставяне на статут на бежанец по цитираната разпоредба.

Относно отказа за предоставяне на хуманитарен статут, съдът намира, че оспореното решение е правилно и в тази си част и е в съответствие със закона - чл.9 от ЗУБ.

Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отношение, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Преценката следва да бъде направена при съобразяване на разширенията на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО и възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности, чл. 15, б. "в" от Квалификационната директива обхващат по-общ риск от посегателства състоящи се от „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в

ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично в тълкуването е признато правото на преценка на силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт.

Жалбоподателят не представи доказателства за да убеди съда в основателността на молбата си за международна закрила на основание, че при връщането му в Република Турция ще бъде подложен на забраненото третиране по чл.2 и чл.3 ЕКЗПЧ или в нарушение на принципа за забрана за връщане" по чл.33 от Женевската конвенция за бежанците, чл.4, ал.3 ЗУБ, чл.18 от Хартата за основните права на ЕС, относими към предоставянето на хуманитарен статут по чл. 9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ.

От приложените по делото доказателства в т.ч. Справка с № ЦУ-269 и Справка с № ЦУ-809, не се установяват данни, от които обстановката в Турция, може да се определи като въоръжен конфликт. Правилно административният орган е приел, че икономическите проблеми които изпитва турската държава не са причина да се смята, че жалбоподателят ще изпитва основателни опасения за живота си. С оглед на това обосновано е прието, че цялостната оценка на ситуацията в страната въз основа на общоприетите критерии и дефиниции не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт и единствено на основание присъствието си на територията на държавата си на произход, жалбоподателят не би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните за неговата решаваща роля факти, а именно: извършил е проверка доколко субективните опасения на жалбоподателя от преследване или реална опасност от тежко посегателство са обективни, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход – Република Турция, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението на председателя на ДАБ при МС.

Заявеното с жалбата: „ В Република България имам постоянен адрес ,постоянна работа, приятелка /И. Н./,с която живеем на семейни начала и имам желание да живея в християнска и правова държава...“ е ирелевантно в настоящото производство, не попада в предметния обхват на ЗУБ.

Въз основа на анализа на данните по делото съдът по фактите приема, че оспорваният не заявява причини, относими към разпоредбата на чл.8 ЗУБ като основание за молбата си за международна закрила. Е. П. не отговаря и на условията за субсидиарна международна закрила по чл.9, т.1, 2 и 3 ЗУБ, поради което отказът по чл.72, ал.1, т.4 ЗУБ да му се признае хуманитарен статут е законосъобразен. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл.9, ал.6 и ал. 8 ЗУБ, доколкото жалбоподателят не декларира членове на семейството му да имат предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут, нито обоснова молбата си към властите на Република България с каквито и да е причини от хуманитарно естество. Без действителна нужда от субсидиарна закрила на което и да е от основанията за прилагане на този допълнителен режим на международна закрила, непредоставянето ѝ на този кандидат не противоречи на материалноправните разпоредби, които я регламентират.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл.8 и чл.9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания,

административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК , този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. П., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 10914/04.07.2023 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Да се съобщи решението на жалбоподателя на съдебен адрес [населено място] , [улица] , чрез адв. П. Д..

СЪДИЯ: